

[Aksel Larsen.]

forleden klaret meget let ved en bevisløs påstand om, at hele verden, hvorved formodentlig skal forstås alle amerikanske agenter, ved, at Koreakrigen er en kommunistisk angrebskrig, og dertil føjede det ærede medlem en henvisning til udenrigsministerens forsøg på at imødegå mig. Denne udenrigsministerens såkaldte imødegåelse led blot af den fejl, at den, som jeg dokumenterede den 23. maj — det kan læses i fortrykket sp. 3864—65 —, er absolut i strid med sandheden og kendsgerningerne. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde i den tale, det er ikke nødvendigt, men jeg skal blot minde om udenrigsministerens påstand om, at Amerika havde trukket alle sine militære styrker og militærpersoner bort fra Korea. Jeg kunne dokumentere med henvisning til udtalelser af Marshalladministrator Johnson og general Roberts, at der tværtimod var masser af militærpersoner i Sydkorea, og jeg kunne supplere dette med en henvisning til De Forenede Nationers Koreakommission, som man sommetider er så glad ved. Den har længe før fjendtlighedernes udbrud udtrykkeligt i en officiel rapport erklæret, at der i hvert fald befandt sig 500 amerikanske militærinstruktører i Sydkorea. Sådan forholder det sig med udenrigsministerens påstand om, at der ikke var amerikanske militærpersoner i Sydkorea, og sådan forholder det sig jo med hans øvrige påstande.

Må jeg iøvrigt om Koreakommissionen have lov at komme med en bemærkning, som nærmest er rettet til det ærede medlem hr. Kristen Amby. Det ærede medlem har haft den sørgelige dristighed fra denne talerstol at påstå, at Sydkorea var en demokratisk stat, og ville bevise dette med en henvisning til, at Koreakommissionen har kritiseret Syngman Rhees regering for dens polititerror og grusomhed. Det forekommer mig at være en noget mærkværdig bevisførelse. Jeg synes ikke, det ærede medlem kan se bort fra sin viden om, at Syngman Rhees regering var og er en ren diktatur-regering, som selv efter de mest frygtelige terrorvalg aldrig har rådet over noget flertal i det sydkoreanske såkaldte parlament og gentagne gange har fået mistillidsvotum fra samme parlament, men alligevel ikke er afgået, fordi den har hæren, politiet og de amerikanske våben at støtte sig på.

Så sagde det ærede medlem hr. Kristen Amby, at De Forenede Nationers Koreakommission har konstateret mange uheldige forhold i Sydkorea, men aldrig har fået adgang til Nordkorea; og hvor kan det være,

spørger det ærede medlem, er det, fordi man har noget at skjule? Nej, det er det ikke; det er af den grund — som det ærede medlem hr. Kristen Amby kender, men som han nok skal tie stille med —, at De Forenede Nationers Koreakommission er en ulovlig institution. Det blev udtrykkeligt ved aftalerne i Jalta og Potsdam, underskrevet bl. a. af præsident Truman og premierminister Attlee, fastslået, at Koreas forhold skulle ordnes ved forhandlinger mellem de sejrende stormagter og ikke ordnes af eller indlægges under De Forenede Nationer. Dette løfte har Amerikas og Englands regeringer ikke ønsket at opfylde, og så har man benyttet sig af sit automatiske flertal i De Forenede Nationer til i strid med aftalen fra Potsdam, brydende sin egen underskrift, at indsætte en såkaldt Koreakommission. Den er altså ulovlig, og det er derfor, den er forment adgang til Nordkorea. Den er forøvrigt sammensat sådan, at Amerika kan betragte den som et temmelig villigt værktøj.

Så meget mere tungtvejende er det naturligvis, når selv denne Koreakommission har måttet kritisere Syngman Rhees regering og har måttet fastslå, at den ikke ved noget om, hvem der begyndte fjendtlighederne, men at den i så henseende kun har en meddelelse fra Syngman Rhee at bygge på, og når denne kommission ikke anbefalede indgreb med våbenmagt, men mægling fra sikkerhedsrådets side.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft spurgte med patos, hvordan vi kan påstå, at man fra socialdemokratisk side afslår forhandling i Koreasagen, og han tilføjede, at hver gang De Forenede Nationer har villet have krigen standset, så har, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ordret sagde,

„kommunisterne afvist, har den kommunistiske regering i Peking afvist at standse krigen“;

og han tilføjede:

„De har altså ønsket at fortsætte blodudgydelserne, medens forhandlingerne stod på.“

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at dette ikke er sandt. Da MacArthur havde grebet ind i Korea, da USAs regering derefter havde godkendt denne indgriben og beordret den forstærket, og medens der forelå en indstilling endogså fra De Forenede Nationers amerikansk dominerede Koreakommission til sikkerhedsrådet om at mægle, besluttede sikkerhedsrådet, hvori bl. a. den engelske og den norske socialdemokratiske regering er repræsenteret — og med begejstret godkendelse af det danske socialdemokrati —, at bryde bestemmelserne i